

— Недей, Илия! Ще затрупашъ нивитѣ ни съ камъни. Не се сърди — самъ виждашъ, каква е залисия съ работата ни. До година нѣма да те забравимъ — и курбанъ ще ти заколимъ.

Илия цѣлъ день билъ сърдитъ. Нищо не работилъ и никого не поглеждалъ. Дѣдо Господъ отишълъ при него и му рекълъ:

— Не се сърди, Илия. Ела при мене. Ти ще ми помагашъ въ моята работа. Ще наглеждашъ дали хората прибиратъ хранитѣ по полето. Когото мързи, давамъ ти право да го наказвашъ.

Илия се зарадвалъ и отишълъ при дѣда Господа. Господъ му далъ хубава колесница съ два бѣли коня, да обикаля и да гледа какво се върши по земята.

Всѣки день Илия се качвалъ на колесницата и препускалъ по небето. Селянитѣ, като гледали, казвали си:

— Илия гърми! Бързайте да прибираме, че дъждъ и градушка ще ни прати. Той още ни се сърди за гдето го забравихме на именния му день.

А на Илинденъ идната година селянитѣ заклали курбанъ и правили голѣмъ съборъ. Ала свети Илия още имъ се сърди и цѣло лѣто гърми по небето.

Вѣра Бояджиева

КАКЪ ЛЪЖЕЦЪТЪ ИЗЛЪГА САМЪ СЕБЕ СИ

Тръгва Татунчо по улицата и си мисли какъ по-бърже да стигне тамъ, дето го изпрати майка му. Не че Татунчо е послушенъ, ами блазни го обещанието на майка му: да му даде повече сладко, ако се върне по-бърже.

Върви Татунчо, а насреща му иде приятельтъ му Тончо.

— О, о, Татунчо, какво правишъ, кжде се губишъ?

— Остави се, — заоплаква се Татунчо, — много работа. Отивамъ на гарата!

— Бре! Чакъ на гарата! Че какво ще правишъ тамъ? Да не заминавашъ нейде?

Татунчо се замисли и изеднажъ отсѣче:

— Ще замина, зеръ. Отивамъ въ Африка.

— Недей дума, Татунчо! Ами насъ, приятелитѣ си, кжде оставашъ?